

A karácsony mindenkié

Az erdő csodálatos téli napra ébredt. Az éjszaka leple alatt, amíg a legtöbb állat mélyen aludt, friss, puha hótakaró lepte be az egész vidéket. Selymes volt, akár a friss tejszínhab, és fényes, mint a cukormáz. A legjobbkor érkezett, pontosan karácsony napjára.

Nemsokára kezdetét veszi a karácsonyi készülődés, de egy kis mókára, nevetésre mindig jut idő. Az őzike, a vörös nyúl, a mókus, a cinege és a kiséger vidáman játszadoztak odakint: hócsatákat vívtak, hóembert építettek és szánkóztak a domboldalon.

A kiséger szánkója gyorsabb volt a többinél – csak csúszott vele lefelé a hatalmas fák között egyre sebesebben és sebesebben, míg nem egy hóbuckán átrepülve hirtelen megállt... egyenesen egy medve barlangjában, aki épp téli álmát aludta.

Legalábbis aludta volna, a nagy zaj azonban felébresztette. Álomittas szemekkel, morcosan nézett körül – és valljuk be, volt is rá oka.

– Ugyan ki tör be csak úgy mások házába, hívatlanul és kopogtatás nélkül? Micsoda faragatlanság!

A kiséger alig tért magához az ijedtségtől.

– Bocsánat, bocsánat! Véletlen volt! – mentegetőzött.

A medve azonban válasz helyett erősen köhögni kezdett. Magára húzta a kockás takarót és a fal felé fordult. Nem csupán morcos volt, hanem beteg is.

A kiségernek egészen megesett rajta a szíve. Összeszedte minden bátorságát, és felmászott az éjjeliszekrényre.

– Úgy látom, megfáztál. Talán lázad is van. Szeretnék segíteni neked. Szomorú, ha valaki pont karácsonykor betegszik meg, és nem tudja élvezni az ünnepet. Kérsz esetleg egy teát, vagy köhögés elleni szirupot?

– Nem kérek semmit – felelte a medve továbbra is a fal felé fordulva. – Ne vesztegesd rám az időd. A karácsony nem medvéknek való.

– Épp ellenkezőleg! – csattant fel a kiséger. – Ez egy nagyon különleges ünnep, egy igazi csoda, ami senki életéből sem maradhat ki!

– A vén medvék nem hisznek a mesékben vagy csodákban. Most már elég, hagyj magamra!

A kiséger nem szeretne volna felbosszantani az öreg medvét, így jobbnak látta, ha tényleg elmegy, mégsem hagyta nyugodni a gondolat, hogy az erdő egyik lakója betegen, egyedül fogja tölteni a karácsonyestét – még akkor is, ha nem hisz benne. Így hát nem telt bele sok időbe és vissza is tért a barlanghoz, méghozzá a teljes baráti társaságával együtt. Ezúttal halkán kopogtatott.

– Ki az? – kérdezte a medve.

– Csak én vagyok – felelte a kiséger.

– Már megint te vagy az? Mit akarsz? Miért nem hagysz már békén?

– Van egy meglepetésem számodra.

A medve a meglepetés szóra kíváncsian ült fel az ágyában. Nem is hitt a szemének. A kiséger egy gyönyörű, piros és arany színű gömbökkel feldíszített fenyőágot hozott apró kezecskéiben; őt követte a vörös nyúl, aki alig bírt egyensúlyozni a karjában lévő sok ajándékkal; utánuk az őzike, aki mézeskalácsokat hozott, a mókus egy pislákoló gyertyával, végül pedig a cinege egy fagyöngyággal a csőrében.

A medve csak dadogni tudott zavarában.

– Nagyon... nagyon kedves tőletek, de... Én csak egy semmirekellő vén medve vagyok, és reszketek a megfázástól. A karácsony nem nekem való. Menjetez szépen haza.

– Mi majd segítünk neked! Pikk-pakk felépülsz! – szólalt meg a vörös nyúl. – Egy jó kis citromos gyömbértea a legrosszabb megfázáson is segít, nekem elhiheted. Sőt, mézzel is ihatod, úgy még inkább kedvedre való lesz!

Azzal oda is tette forrni a teavizet, mintha csak saját otthonában volna. A többiek is munkához láttak: az őzike kiséperte a barlangot, a mókus pedig tüzet gyújtott a kandallóban.

– Jó hűvös van itt, nem is csoda, hogy megfáztál!

Az öreg medve úgy érezte magát, akár egy vásári forgatagon.

– Hé, hé! Várjunk csak! Ti meg mire készültök? – mormogta.

– Hát az ünnepi vacsorára! – válaszolták kórusban az állatok.

Az öreg medvét egyáltalán nem nyűgözte le az ötlet.

– Nézzétek, én... Nem voltam erre felkészülve. Még csak meg sem mosakodtam már...

Kissé összeszorította a szemeit, hogy jobban emlékezzen.

– ... már nagyon-nagyon rég óta.

Erre aztán mindenki azonnal a vén medvét ugrálta körbe.

Az őzike meleg vizet, szappant és mosdószivacsot hozott.

– Tessék, mosakodj csak meg!

A nyúl egy ollót kapott elő a fiókból:

– Ezzel levághatjuk a karmaid!

A cinege egy fésűt tartott a levegőben:

– Ez pedig a bundádnak fog jól tenni. Szó mi szó, elég kócos!

Végül a mókus is előállt néhány fültisztító pálcikával. Eddig tartott a medve türelme.

– Na nem, azt már nem! Ennyi éppen elég volt.

– Nemsokára éjfél üt az óra – hívta fel barátai figyelmét a kisegér.

– És aztán? Mi történik éjfélkor? – mormogta ismét a medve.

– Hát karácsony lesz! – hangzott kórusban a válasz.

– Karácsony... De rég nem voltam ébren karácsonykor – kapott észbe a medve. – Hol van a fehér ingem és a fekete mellényem? Nyissa ki valaki a szekrényt!

A cinege egy pillanat alatt elő is kapta az ünneplőruhákat, a medve pedig beléjük is bújt. A ruhákból kellemes levendulaillat áradt, ami betöltötte az egész szobát. A medve mosolya azonban egy pillanat alatt lehervadt.

– Nem ünnepelhetek veletek – mondta szomorúan. – Nem készítettem elő semmilyen ajándékot!

De aztán hirtelen támadt egy ötlete. Felugrott, és a szekrény aljából egy harmonikát vett elő.

– Nagyon régen nem játszottam már rajta – mondta.

Amikor az óra elütötte az éjfél, az öreg medve kezében gyönyörűen csengett fel a harmonika hangja, az állatok pedig örömben táncra perdültek.

Néhány közösen elénekelt dal után az öreg medve kissé fáradtan, örömkönnyekkel a szemében nézett végig újdonsült baráti társaságán.

– Nem is tudom, mikor voltam utoljára ilyen boldog.

– Ilyen a karácsony – helyeselt a kiséger. – Boldogságot csempész mindenki szívébe. Csak hinned kell benne.

– Köszönöm nektek! – mondta szelíden a medve. – Szeretve lenni tényleg egy valóságos csoda.